

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 326

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 iunie 2001

SUMAR

Nr.		Pagina
	LEGI ȘI DECRETE	
296.	— Lege privind extrădarea.....	1-8
401.	— Decret pentru promulgarea Legii privind extrădarea.....	8

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind extrădarea

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții preliminare

Obligația de a extrăda

Art. 1. — (1) România acceptă să predea, la cererea de extrădare a unui alt stat, în condițiile prevăzute de prezenta lege, persoanele aflate pe teritoriul său și care sunt urmărite penal sau trimise în judecată pentru o infracțiune ori sunt căutate în vederea executării unei pedepse de către autoritățile judiciare ale statului solicitant.

(2) Prevederile prezentei legi se aplică deopotrivă în cazul măsurilor de siguranță. În sensul prezentei legi, expresia *măsuri de siguranță* desemnează orice măsură privativă de libertate care a fost dispusă pentru completarea sau pentru înlocuirea unei pedepse printr-o hotărâre penală.

Preeminența dreptului internațional

Art. 2. — (1) Prezenta lege se aplică numai în baza și pentru executarea normelor interesând extrădarea, cuprinse în convențiile internaționale la care România este parte, pe care le completează în situațiile nereglementate.

(2) În absența unei convenții internaționale, prezenta lege reprezintă dreptul comun în materie, aplicabil de statul român în virtutea curtoaziei internaționale, sub garanția reciprocității. Dacă vreunul dintre statele solicitante invocă aplicarea unor reglementări diferite de cele din prezenta lege, acestea pot fi avute în vedere numai în limitele stabilite prin declarație de reciprocitate.

Declarația de reciprocitate

Art. 3. — (1) Declarația de reciprocitate dată de statul solicitant, în lipsa unei convenții internaționale, în vederea obținerii extrădării, poate produce efecte în România numai după ratificarea prin lege a înțelegerii negociate între cele două state, în conformitate cu normele general admise ale dreptului internațional în materie.

(2) Proiectul de înțelegere se negociază, din partea statului român, de Ministerul Justiției și de Ministerul Afacerilor Externe.

CAPITOLUL II

Condiții pentru extrădare

SECȚIUNEA 1

Condiții privitoare la persoană

Persoane supuse extrădării

Art. 4. — Sunt supuse extrădării persoanele a căror predare este solicitată de un alt stat în care sunt urmărite penal sau sunt trimise în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni ori sunt căutate în vederea executării unei pedepse penale.

Persoane exceptate

Art. 5. — (1) Nu pot fi extrădați de către România:

- cetățenii români;
- persoanele cărora li s-a acordat dreptul de azil în România;
- persoanele străine care se bucură în România de imunitate de jurisdicție, în condițiile și în limitele conferite prin convenții sau prin alte înțelegeri internaționale;
- persoanele străine citate din străinătate în vederea audierii ca părți, martori sau experți în fața unei autorități judiciare române solicitante, în limitele imunităților conferite prin convenție internațională.

(2) Extradarea oricărei alte persoane străine poate fi refuzată sau amânată, dacă predarea acesteia este susceptibilă să aibă consecințe de o gravitate deosebită pentru ea, în special din cauza vârstei sau a stării sale de sănătate. În caz de refuz al extradării, prevederile art. 7 alin. (1) se aplică în mod corespunzător, iar în caz de amânare a extradării, prescripția acțiunii penale sau a executării pedepsei se suspendă.

Data imunității extradării

Art. 6. — (1) Calitatea de cetățean român sau de refugiat politic în România se apreciază la data hotărârii asupra extradării. Dacă această calitate este recunoscută între data hotărârii asupra extradării și data avută în vedere pentru predare, se va pronunța o nouă hotărâre în cauză.

(2) Dispozițiile art. 461 lit. d) din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

Obligații în cazul neextradării

Art. 7. — (1) Refuzul extradării propriului cetățean ori a refugiatului politic obligă statul român ca la cererea statului solicitant să supună cauza autorităților sale judiciare competente, astfel încât să se poată exercita urmărirea penală și judecata, dacă este cazul. În acest scop statul solicitant ar urma să transmită gratuit Ministerului Justiției din România dosarele, informațiile și obiectele privind infracțiunea. Statul solicitant va fi informat despre rezultatul cererii sale.

(2) În cazul în care România optează pentru soluția refuzului extradării unui străin, învinuit sau condamnat în alt stat pentru infracțiuni grave sau pentru cele incriminate prin convenții internaționale care nu impun un alt mod de represiune, examinarea propriei competențe și exercitarea, dacă este cazul, a acțiunii penale se fac din oficiu, fără excepție și fără întârziere. Autoritățile române solicitate hotărâsc în aceleași condiții ca și pentru orice infracțiune cu caracter grav prevăzută și pedepsită de legea română.

SECȚIUNEA a 2-a**Condiții privitoare la fapte****Dubla incriminare**

Art. 8. — (1) Extradarea poate fi admisă numai dacă fapta pentru care este învinuită sau a fost condamnată persoana a cărei extradare se cere este prevăzută ca infracțiune atât de legea statului solicitant, cât și de legea statului solicitat.

(2) Diferențele existente între calificarea juridică și denumirea date aceleiași infracțiuni de legile celor două state nu prezintă relevanță, dacă prin convenție internațională sau, în lipsa acesteia, prin declarație de reciprocitate nu se prevede altfel.

Infracțiuni politice

Art. 9. — (1) Extradarea nu se acordă dacă infracțiunea pentru care este cerută este considerată de statul solicitat ca infracțiune politică sau ca faptă conexă unei asemenea infracțiuni.

(2) Aceeași regulă se aplică dacă statul solicitat are motive temeinice de a crede că cererea de extradare motivată printr-o infracțiune de drept comun a fost prezentată în vederea urmăririi sau pedepsirii unei persoane din considerente de rasă, de religie, de naționalitate sau de opinii politice, ori că situația acestei persoane riscă să fie agravată pentru unul sau altul dintre aceste motive.

(3) În aplicarea prezentei legi, atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale nu va fi considerat infracțiune politică.

(4) Tot astfel, nu sunt considerate infracțiuni politice:

a) crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

b) infracțiunile prevăzute la art. 50 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților și bolnavilor din forțele armate în campanie, la art. 51 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților, bolnavilor și naufragiaților forțelor armate maritime, la art. 130 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război;

c) orice violări similare ale legilor războiului, aplicabile la data intrării în vigoare a Protocolului adițional la Convenția europeană de extradare, și ale cutumelor războiului existente în acel moment, care nu sunt prevăzute de dispozițiile din convențiile de la Geneva menționate la lit. b).

(5) De asemenea, în legătură cu cerințele extradării între statele părți la Convenția europeană pentru reprimarea terorismului, infracțiunile menționate la art. 1 și 2 din convenție pot să nu fie considerate, de la caz la caz, ca infracțiuni politice sau ca infracțiuni conexe la asemenea infracțiuni ori ca infracțiuni inspirate de mobiluri politice. În cazul în care optează, în asemenea situații, pentru soluția de refuz al extradării, România va supune cauza, fără nici o excepție și fără întârziere nejustificată, autorităților sale competente să exercite acțiunea penală, dacă:

a) a creat un pericol colectiv pentru viața, integritatea corporală sau libertatea persoanelor;

b) a adus atingere unor persoane străine de mobilurile care au determinat-o;

c) s-au folosit mijloace crude sau perfide pentru comiterea ei.

(6) Prevederile alin. (5) se aplică în mod corespunzător în situația faptelor de conspirație sau asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, dacă asemenea forme de asociere constituie una ori mai multe infracțiuni menționate la art. 1 sau 2 din Convenția europeană pentru reprimarea terorismului ori dacă asocierea de tip terorist se referă la infracțiuni din domeniul traficului de droguri sau al altor forme de crimă organizată.

(7) Dispozițiile alin. (2) rămân aplicabile pentru situațiile la care se referă alin. (5) și (6).

(8) Aplicarea prezentului articol nu afectează obligațiile pe care statul român și le-a asumat sau și le va asuma potrivit oricărei alte convenții internaționale cu caracter multilateral.

Infracțiuni militare

Art. 10. — Extradarea motivată de infracțiuni militare care nu constituie infracțiuni de drept comun este exclusă din câmpul de aplicare a prezentei legi.

**Infrațiuni
fiscale**

Art. 11. — (1) În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, extrădarea va fi acordată între statele părți la Convenția europeană de extrădare și la protocoalele sale, potrivit dispozițiilor acestor înțelegeri internaționale, pentru fapte cărora le corespund, conform legii statului solicitat, infrațiuni de aceeași natură.

(2) Extrădarea nu poate fi refuzată pentru motivul că legislația statului solicitat nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu cuprinde același tip de reglementare în materie de taxe și impozite, de vamă sau de schimb valutar ca legislația statului solicitant.

SECȚIUNEA a 3-a**Condiții privitoare la pedeapsă****Gravitatea
pedepsei**

Art. 12. — Extrădarea este cerută și, respectiv, acordată de România, în vederea urmăririi sau judecării, numai pentru fapte a căror săvârșire atrage, potrivit legislației statului solicitant și celei a statului solicitat, o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 2 ani, iar în vederea executării unei sancțiuni penale, numai dacă aceasta este mai mare de un an.

**Pedeapsa
capitală**

Art. 13. — Dacă fapta pentru care se cere extrădarea este pedepsită cu moartea de către legea statului solicitant, extrădarea nu va putea fi acordată decât cu condiția ca statul respectiv să dea asigurări considerate ca îndestulătoare de către statul român că pedeapsa capitală nu se va executa, urmând să fie comutată.

**Pedeapsa cu
suspendarea
executării**

Art. 14. — Persoana condamnată la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării poate fi extrădată în caz de suspendare parțială, dacă fracțiunea de pedeapsă rămasă de executat răspunde exigențelor de gravitate prevăzute la art. 12 și nu există alte impedimente legale la extrădare.

SECȚIUNEA a 4-a**Condiții privitoare la competență****Locul săvârșirii
infrațiunii**

Art. 15. — (1) România poate refuza să extrădeze persoana reclamată pentru o infracțiune care, potrivit legislației române, a fost săvârșită în totul sau în parte pe teritoriul său. La luarea deciziei se vor examina și cazurile în care urmărirea și judecata pe teritoriul statului solicitant sunt justificate fie de aflarea adevărului, fie de posibilitatea de a aplica o sancțiune potrivită sau de a asigura reintegrarea socială a persoanei extrădabile.

(2) Când infracțiunea, motivând cererea de extrădare, a fost săvârșită în afara teritoriului statului solicitant, extrădarea va putea fi refuzată numai dacă legislația statului român nu autorizează urmărirea unei infracțiuni de același fel, săvârșită în afara teritoriului său, ori nu autorizează extrădarea pentru infracțiunea care face obiectul cererii.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), dacă statul român optează pentru soluția de refuz al extrădării, dispozițiile art. 7 devin aplicabile.

SECȚIUNEA a 5-a**Condiții privitoare la procedură****Urmăriri în
paralel**

Art. 16. — (1) Statul român poate refuza să extrădeze o persoană reclamată, dacă aceasta se află și sub urmărirea autorităților judiciare române pentru fapta sau faptele în legătură cu care se cere extrădarea, ori pentru orice alte fapte.

(2) Statul solicitant va fi înștiințat la timpul potrivit despre modul în care autoritățile române au soluționat cauza, în situația în care extrădarea a fost refuzată.

**Lipsa plângerii
prealabile
Dreptul la
apărare**

Art. 17. — Extrădarea nu se acordă în cazul în care, potrivit legislației ambelor state, acțiunea penală poate fi angajată numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar această persoană se opune extrădării.

Art. 18. — România nu va acorda extrădarea în cazurile în care persoana reclamată ar fi judecată în statul solicitant de un tribunal care nu asigură garanțiile fundamentale de procedură și de protecție a drepturilor la apărare sau de un tribunal național instituit anume pentru cazul respectiv, ori dacă extrădarea este cerută în vederea executării unei pedepse pronunțate de acel tribunal.

**Judecarea în
lipsă**

Art. 19. — (1) În cazul în care se solicită extrădarea unei persoane în vederea executării unei pedepse pronunțate printr-o hotărâre dată în lipsă împotriva sa, statul român poate refuza extrădarea în acest scop, dacă apreciază că procedura de judecată nu a satisfăcut minimul de drepturi la apărare recunoscute oricărei persoane învinuite de o infracțiune. Totuși, extrădarea se va acorda dacă statul solicitant dă asigurări apreciate ca suficiente pentru a garanta persoanei a cărei extrădare este cerută dreptul la o nouă procedură de judecată care să îi salvgardeze drepturile la apărare. Această hotărâre îndreptățește statul solicitant fie să treacă la o nouă judecată în cauză, în prezența condamnatului, dacă acesta nu se împotrivesc, fie să îl urmărească pe extrădat, în caz contrar.

(2) Când statul român comunică persoanei a cărei extrădare este cerută hotărârea dată în lipsă împotriva sa, statul solicitant nu va considera această comunicare ca o notificare care atrage efecte față de procedura penală în acest stat.

Non bis in idem

Art. 20. — (1) Extrădarea nu se va acorda când persoana reclamată a fost judecată definitiv de autoritățile competente ale statului român pentru fapta sau faptele pentru care extrădarea este cerută.

(2) Extrădarea va putea fi refuzată dacă autoritățile competente ale statului român au hotărât să nu întreprindă urmăriri penale sau să pună capăt urmăririlor pe care le-au exercitat pentru aceeași faptă sau aceleși fapte.

(3) Extrădarea unei persoane care a format subiectul unei judecăți definitive într-un stat terț, parte contractantă la Convenția europeană de extrădare, pentru fapta sau faptele care motivează cererea prezentată, nu se va acorda când:

a) prin hotărârea respectivă s-a pronunțat achitarea acelei persoane;

b) pedeapsa privativă de libertate a fost executată integral sau a făcut obiectul unei grațieri ori amnistii, în totalitatea ei sau asupra părții neexecutate;

c) judecătorul a constatat vinovăția autorului infracțiunii fără să pronunțe vreo sancțiune.

(4) Totuși, în cazurile prevăzute la alin. (3) extrădarea va putea fi acordată dacă:

a) fapta care a format obiectul judecății a fost săvârșită împotriva unei persoane, unei instituții sau unui bun având caracter public în statul solicitant;

b) persoana care a fost subiectul judecății avea ea însăși un caracter public în statul solicitant;

c) fapta care a dat loc judecății a fost săvârșită, în totul sau în parte, pe teritoriul statului solicitant.

(5) Dispozițiile alin. (3) și (4) nu împiedică aplicarea normelor mai largi, din dreptul intern, cu privire la efectul *non bis in idem* recunoscut hotărârilor judecătorești pronunțate în străinătate.

Prescripția

Art. 21. — (1) Extrădarea nu se acordă în cazul în care prescripția acțiunii penale sau prescripția pedepsei este împlinită potrivit legislației, fie a statului solicitant, fie a statului solicitat.

(2) Potrivit legii române, împlinirea prescripției se calculează în conformitate cu prevederile art. 122–124 din Codul penal.

(3) Depunerea cererii de extrădare întrerupe prescripția neîmplinită anterior.

Amnistia

Art. 22. — Extrădarea nu se admite pentru o infracțiune acoperită de amnistie în statul solicitat, dacă acesta avea competența să urmărească această infracțiune, potrivit propriei sale legi penale.

Grațierea

Art. 23. — Actul de grațiere adoptat de statul solicitant face inoperantă cererea de extrădare, chiar dacă celelalte condiții ale extrădării sunt îndeplinite.

CAPITOLUL III

Procedura extrădării

SECȚIUNEA 1

Extrădarea pasivă

Cererea și actele ajutoare

Art. 24. — (1) Cererea de extrădare, formulată în scris de autoritatea competentă a statului solicitant, se adresează Ministerului Justiției din România. Dacă cererea se adresează pe cale diplomatică, ea se transmite Ministerului Justiției. O altă cale va putea fi convenită prin înțelegere directă între statul solicitant și statul român solicitat.

(2) În sprijinul cererii se vor prezenta:

a) originalul sau copia autentică fie de pe o hotărâre de condamnare executorie, fie de pe un mandat de arestare sau de pe orice alt act având putere egală, eliberat în formele prescrise de legea statului solicitant. Autentificarea copiilor de pe aceste acte se face gratuit de instanța sau parchetul competent, după caz;

b) o expunere a faptelor pentru care se cere extrădarea. Data și locul săvârșirii lor, calificarea lor juridică și referirile la dispozițiile legale care le sunt aplicabile se vor indica în modul cel mai exact posibil;

c) o copie de pe dispozițiile legale aplicabile sau, dacă aceasta nu este cu putință, o declarație asupra dreptului aplicabil, precum și semnalamentele cele mai precise ale persoanei reclamate și orice alte informații de natură să determine identitatea și naționalitatea acesteia;

d) date privind durata pedepsei neexecutate, în cazul cererii de extrădare a unei persoane condamnate care a executat numai o parte din pedeapsă.

Informații suplimentare

Art. 25. — Dacă informațiile comunicate de statul solicitant se dovedesc insuficiente pentru a permite statului român să pronunțe o hotărâre în aplicarea prezentei legi, se va cere complinirea informațiilor necesare și se va putea fixa un termen de evidență pentru obținerea acestor informații. În această situație, dacă instanța va institui o măsură procesuală de natură să prevină dispariția persoanei reclamate, aceasta va putea fi pusă în libertate.

Concurs de cereri

Art. 26. — (1) Dacă extrădarea este cerută de mai multe state fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, partea română hotărăște, ținând seama de toate împrejurările și, în mod deosebit, de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de datele depunerii cererilor respective, de naționalitatea persoanei reclamate, de existența reciprocității de extrădare în raport cu statul român și de posibilitatea unei extrădări ulterioare către alt stat solicitant.

(2) Despre existența concursului de cereri Ministerul Justiției va înștiința de urgență autoritățile competente ale statelor în relație.

Limbile folosite

Art. 27. — Cererea și documentele de prezentat vor fi redactate în limba statului solicitant și vor fi însoțite, pe cât posibil, de traduceri în limba română sau în limba franceză ori engleză. Prin înțelegere directă între cele două state se poate conveni și asupra traducerii într-o altă limbă.

Cheltuieli

Art. 28. — (1) Cheltuielile de extrădare se suportă de statul român solicitat, dacă s-au efectuat pe teritoriul său și dacă există reciprocitate.

(2) Cheltuielile de tranzit se suportă de statul solicitant.

Legea statului solicitat

Art. 29. — În afara unor dispoziții contrare prevăzute în convenții internaționale, legea statului român este singura aplicabilă procedurii de extrădare, precum și celei a arestării provizorii.

Primirea cererii

Art. 30. — (1) Cererea de extrădare și actele anexe, adresate de autoritatea competentă a statului solicitant pe oricare dintre căile menționate la art. 24 alin. (1), se transmit Ministerului Justiției. Acesta va face de urgență un examen sumar de regularitate internațională a cererii, spre a constata îndeosebi dacă:

a) între România și statul solicitant există norme convenționale ori o înțelegere privind declarația de reciprocitate pentru extrădare;

b) există vreun alt impediment dirimant în angajarea procedurii, cum ar fi inexistența în România a persoanei reclamate sau decesul acesteia;

c) cererea și actele privitoare la extrădare în vederea judecării sau pentru executarea pedepsei sunt însoțite de traduceri conform prevederilor art. 27.

(2) În cazurile menționate la alin. (1) lit. a) și b) Ministerul Justiției restituie cererea și actele autorității străine solicitante, explicând motivele. În situația în care cererea de extrădare și documentele anexe nu sunt însoțite de traduceri în limba română Ministerul Justiției dispune ca instanța sau parchetul competent să ia măsuri pentru efectuarea unei traduceri cât mai urgente.

Sesizarea Ministerului Public

Art. 31. — Cu excepția cazurilor de restituire prevăzute la art. 30 alin. (2), cererea de extrădare și actele anexe se transmit de Ministerul Justiției, în cel mult 5 zile, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială locuiește ori a fost semnalată prezența persoanei reclamate sau, în cazul când nu se cunoaște locul unde se află persoana, procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel a Municipiului București.

Sesizarea instanței

Art. 32. — Procurorul general competent procedează, în 24 de ore de la primirea cererii de extrădare și a actelor anexe, la identificarea și arestarea în vederea extrădării a persoanei reclamate, căreia îi înmânează mandatul de arestare, precum și celelalte acte transmise de autoritățile statului solicitant. Cel reclamat este depus apoi la penitenciar, după care procurorul general sesizează de îndată curtea de apel competentă. Curtea de apel, în complet format din doi judecători, examinează și se pronunță asupra stării de arest în scop de extrădare.

Arestarea provizorie

Art. 33. — (1) În caz de urgență, autoritățile competente ale statului solicitant pot cere arestarea provizorie a persoanei urmărite, chiar înainte de formularea cererii de extrădare. Autoritățile române competente soluționează cererea în condițiile art. 29.

(2) Cererea de arestare provizorie trebuie să indice existența unui mandat de arestare sau de executare a unei pedepse și face cunoscută intenția de a transmite cererea de extrădare. Cererea de arestare va cuprinde informații despre infracțiunea pentru care se va cere extrădarea, timpul și locul unde a fost săvârșită, precum și, pe cât posibil, semnalmentele persoanei căutate.

(3) Cererea de arestare provizorie se va transmite Ministerului Justiției, direct prin poștă, telegraf, telex sau fax, fie pe cale diplomatică, fie prin Organizația Internațională de Poliție Criminală (Interpol), putându-se folosi orice alt mijloc care lasă o urmă scrisă ori care este încuviințat de statul solicitat. Cererea se transmite procurorului general competent, care dispune de îndată identificarea și arestarea în vederea extrădării a urmăritului, iar apoi va sesiza curtea de apel pentru instrumentarea în continuare a cererii. Autoritatea străină solicitantă va fi informată neîntârziat, prin intermediul Ministerului Justiției, despre urmarea dată cererii.

(4) Arestarea provizorie va putea înceta dacă, în termen de 18 zile de la arestarea persoanei urmărite, statul român nu a fost sesizat prin cererea de extrădare și documentele menționate la art. 24 alin. (2). Arestarea provizorie va înceta oricum după 40 de zile, dacă în acest interval de timp nu se primesc cererea de extrădare și înscrisurile necesare. De asemenea, curtea de apel poate dispune oricând punerea în libertate provizorie, luând însă măsurile legale necesare spre a se evita fuga persoanei reclamate.

(5) Punerea în libertate provizorie nu exclude o nouă arestare în vederea extrădării și nici extrădarea, dacă cererea de extrădare este primită ulterior.

(6) Durata arestului va fi computată.

Art. 34. — (1) Persoana extrădabilă va fi adusă în fața curții de apel în cel mai scurt timp, dar nu mai târziu de 8 zile de la data când procurorul general i-a notificat cererea de extrădare și celelalte acte. Citarea persoanei extrădabile poate fi făcută prin orice mijloc de înștiințare rapidă sau va fi adusă cu mandat.

(2) La primul termen instanța procedează la luarea interogatoriului persoanei extrădabile, care va fi asistată gratuit de un interpret și de un avocat din oficiu, dacă nu există un avocat ales. Prezența procurorului este obligatorie. Procedura este publică, dacă persoana reclamată sau procurorul nu se opune, orală și contradictorie.

(3) Persoana reclamată sau procurorul de ședință poate cere instanței un termen suplimentar de încă 8 zile, pentru motive suficient justificate. Parchetul este obligat să contribuie la procurarea datelor și actelor necesare pentru a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile extrădării și să dispună ridicarea și depunerea la instanță a obiectelor la care se referă art. 48.

(4) După interogatoriu persoana extrădabilă poate să opteze fie pentru extrădarea voluntară, fie pentru continuarea procedurii, în caz de opunere la extrădare.

Art. 35. — Persoana reclamată are dreptul să declare în fața instanței că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea, de a se apăra împotriva cererii de extrădare, și că își dă consimțământul să fie extrădată și predată autorităților competente ale statului solicitant. Declarația sa este consemnată într-un proces-verbal, semnat de președintele completului de judecată, grefier, persoana extrădabilă, avocatul ei și de interpret. După ce instanța constată că persoana extrădabilă este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale, instanța, luând și concluziile procurorului, examinează dacă nu există vreun impediment care exclude extrădarea. Dacă extrădarea voluntară se constată că este admisibilă, instanța ia act despre aceasta prin sentință și dispune totodată asupra măsurii preventive necesare să fie luată până la predarea persoanei extrădabile. Sentința se redactează în 24 de ore și se transmite de îndată, în copie legalizată, Ministerului Justiției, pentru a proceda conform legii.

Art. 36. — Dacă persoana reclamată se opune la cererea de extrădare, ea își va putea formula apărările oral și în scris; totodată va putea propune probe. Prevederile art. 34 alin. (2) sunt aplicabile.

Art. 37. — (1) După examinarea cererii de extrădare, a ansamblului probator și a concluziilor prezentate de partea reclamată și de procuror curtea de apel poate:

a) să dispună, în cazul concursului de cereri prevăzut la art. 26, conexarea dosarelor, chiar dacă se referă la fapte diferite sau sunt înregistrate la curți de apel diferite, competența teritorială aparținând curții de apel cea dintâi sesizată;

b) să dispună, în cazul necesității de a primi informații suplimentare de la statul solicitant potrivit art. 25, amânarea soluționării cererii de extrădare pentru un termen de două luni, cu posibilitatea reiterării cererii și acordarea unui ultim termen de încă două luni;

c) să constate, prin sentință, dacă sunt sau nu sunt îndeplinite condițiile extrădării.

(2) Curtea de apel nu este competentă să se pronunțe asupra temeiniciei urmăririi sau condamnării pentru care autoritatea străină cere extrădarea, nici asupra oportunității extrădării.

(3) În cazul în care curtea de apel constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, hotărăște respingerea cererii de extrădare și punerea în libertate a persoanei reclamate. Sentința se motivează în 24 de ore și este transmisă Ministerului Justiției. Împotriva sentinței poate să declare recurs, în termen de 5 zile, procurorul general de pe lângă curtea de apel, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. Recursul se introduce la Secția penală a Curții Supreme de Justiție și este suspensiv de executare. Decizia Curții Supreme de Justiție este definitivă și se comunică de către Ministerul Justiției autorității competente din statul solicitant.

(4) În cazul în care curtea de apel constată că sunt îndeplinite condițiile de extrădare, hotărăște admiterea cererii de extrădare. Sentința se motivează în termen de 5 zile de la data pronunțării. Sentința poate fi atacată cu recurs. Titulari ai recursului sunt procurorul general de pe lângă curtea de apel și partea reclamată. Recursul este suspensiv de executare. Judecarea recursului se face într-un termen de cel mult 10 zile și este de competența Secției penale a Curții Supreme de Justiție. Hotărârea de extrădare rămasă definitivă prin nerecurare sau prin respingerea recursului de către Curtea Supremă de Justiție este definitivă și se înaintează ministrului justiției, care în termen de 5 zile emite un ordin prin care pune în executare hotărârea de extrădare. Împotriva ordinului ministrului justiției nu se mai poate exercita nici o cale de atac și nici o acțiune în fața instanțelor judecătorești.

(5) Dispozițiile referitoare la calea de atac a recursului, prevăzute la alin. (3), se aplică în mod corespunzător și în cazurile în care curtea de apel se pronunță în legătură cu amânarea extrădării, admiterea sub condiție a extrădării, consimțământul extinderii obiectului extrădării și reextrădarea către un stat terț.

**Procedura la
curtea de apel**

**Extrădarea
voluntară**

**Opoziția la
extrădare a
persoanei
reclamate
Soluțiile curții
de apel**

(6) În cazul extrădărilor sub condiție, prevăzute la art. 13 și 19, curtea de apel va menționa în dispozitivul sentințelor condițiile prevăzute în acele articole.

(7) În cazurile prevăzute la art. 7, art. 9 alin. (5), art. 15 și 20, privitoare la refuzul extrădării pentru anumite categorii de persoane sau genuri de infracțiuni, curtea de apel notifică Ministerului Public obligația legală de a supune cauzele respective spre examinare autorităților judiciare române competente. În cazul prevăzut la art. 16 alin. (2) înștiințarea se transmite la Ministerul Justiției, care o va comunica statului străin.

(8) În cazul admiterii extrădării, dacă se remit și obiecte conform art. 48, se face mențiune despre aceasta în cuprinsul sentinței, anexându-se eventual și un inventar.

(9) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. b), dacă persoana extrădabilă se află în stare de arest, instanța, din oficiu, va reexamina la fiecare 30 de zile necesitatea menținerii măsurii arestării.

Art. 38. — Normele de procedură penală privind urmărirea, judecata și punerea în executare sunt aplicabile și în procedura de extrădare, în măsura în care prin prezenta lege nu se dispune altfel.

Normele privind urmărirea și judecata

SECȚIUNEA a 2-a

Extrădarea activă

Cadrul juridic

Art. 39. — Dispozițiile cap. I și II se aplică în mod corespunzător în cazul în care România formulează o cerere de extrădare către alt stat.

Cererea de extrădare

Art. 40. — (1) Solicitarea extrădării se face de către statul român unui stat străin, la propunerea motivată a procurorului competent în faza de urmărire penală, iar în faza de judecată sau de punere în executare a hotărârii, la propunerea motivată a președintelui instanței competente. Inițierea acestei proceduri este obligatorie în toate cazurile în care solicitarea se impune. Dispozițiile cuprinse în prezenta lege se aplică în mod corespunzător.

(2) Ordonanța procurorului ori încheierea președintelui instanței, prin care se propune să se ceară extrădarea, însoțită de actele menționate la art. 24 alin. (2), precum și de orice alte înscrisuri necesare pentru obținerea extrădării este înaintată, după caz, procurorului general competent sau Ministerului Justiției.

(3) Procurorul general competent sau șeful compartimentului de specialitate din Ministerul Justiției, după caz, examinează regularitatea internațională a actelor primite și, după ce îndrumă autoritatea judiciară inițiatore să facă eventualele corecturi necesare, întocmește și prezintă ministrului justiției fie proiectul cererii de extrădare, fie un act prin care solicită motivat clasarea propunerii de extrădare.

(4) Ministrul justiției, dacă socotește că extrădarea propusă să fie solicitată este fondată, definitivează și semnează cererea de extrădare.

(5) Cererea de extrădare și actele anexe se transmit statului solicitat pe una dintre căile menționate la art. 24 alin. (1).

(6) Dacă statul solicitat cere un supliment de acte, acestea vor fi transmise pe aceeași cale.

(7) Traducerea cererii de extrădare și a actelor se asigură, după caz, de Ministerul Public sau de Ministerul Justiției. Prevederile art. 27 se aplică în mod corespunzător.

(8) Procedura menționată în acest articol are caracter confidențial.

Arestarea provizorie

Art. 41. — În cazul în care curtea de apel competentă, pe baza mandatului de arestare sau de executare dat în urmărire generală, consideră că extrădarea se impune în condiții de urgență, solicită, prin Biroul român pentru Interpol sau pe altă cale legală, arestarea provizorie a urmăritului, înștiințând de îndată despre aceasta Ministerul Justiției. Prevederile art. 33 se aplică în mod corespunzător.

Reciprocitatea

Art. 42. — În absența convenției internaționale, ministrul justiției, luând și avizul ministrului afacerilor externe, este abilitat să dea statului solicitat asigurări de reciprocitate în numele statului român. Dacă statul străin condiționează admiterea extrădării de îndeplinirea unor reglementări diferite de cele din dreptul intern român, prevederile art. 3 se aplică, în mod corespunzător, în cazul în care se acceptă negocierea înțelegerii.

**Rejudecarea extrădatului
Primirea extrădatului**

Art. 43. — Asigurarea rejudecării cauzei în prezența persoanei extrădate, în condițiile prevăzute la art. 19 alin. (1), va fi dată de ministrul justiției prin cererea de extrădare.

Art. 44. — Dispozițiile referitoare la predarea-preluarea persoanei extrădate prevăzute la art. 45 se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL IV

Efectele extrădării

SECȚIUNEA 1

Obligațiile statului român solicitat

Predarea extrădatului

Art. 45. — (1) Partea română va face cunoscută de urgență părții solicitante, pe calea prevăzută la art. 24 alin. (1), soluția adoptată asupra extrădării, comunicându-i totodată un extras de pe decizia definitivă.

(2) Orice soluție de respingere totală sau parțială va fi motivată.

(3) În caz de acordare a extrădării, statul solicitant va fi informat despre locul și data predării, precum și asupra duratei arestului în vederea extrădării, executat de persoana reclamată.

(4) Locul predării va fi, de regulă, un punct de frontieră al statului român. Ministerul de Interne al României va asigura predarea, comunicând apoi despre aceasta Ministerului Justiției. Persoana extrădată este predată și preluată sub escortă.

(5) Sub rezerva cazului prevăzut la alin. (6), dacă persoana reclamată nu va fi preluată la data stabilită, ea va putea fi pusă în libertate la expirarea unui termen de 15 zile, socotit de la această dată; acest termen nu va putea fi prelunjit decât cel mult cu încă 15 zile.

(6) În caz de forță majoră care împiedică predarea sau primirea persoanei supuse extrădării, statul interesat va informa despre aceasta celălalt stat. Ambele state se vor pune de acord asupra unei noi date de predare, dispozițiile alin. (4) fiind aplicabile.

Reextrădarea

Art. 46. — Dacă persoana extrădată se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată ori de la executarea pedepsei și se întoarce pe teritoriul statului român, ea va putea fi din nou extrădată. În acest caz, la cererea de extrădare nu se mai anexează actele prevăzute la art. 24 alin. (2), dar se dau asigurări pentru caz de reciprocitate.

Predarea amânată sau condiționată

Art. 47. — (1) Statul român va putea, după ce va fi acceptat extrădarea, să amâne predarea extrădatului, dacă acesta este învinuit sau inculpat în fața autorităților judiciare române, ori are de executat în România o pedeapsă pentru o altă infracțiune decât cea pentru care s-a cerut și s-a acordat extrădarea.

(2) În caz de amânare, extrădarea poate deveni efectivă numai după ce procesul penal a luat sfârșit, iar când s-a pronunțat o hotărâre de condamnare privativă de libertate, numai după ce pedeapsa a fost executată sau considerată ca executată.

(3) În cazul în care amânarea extrădării ar putea atrage împlinirea termenului de prescripție a acțiunii penale în statul solicitant sau ar crea în acel stat mari dificultăți pentru stabilirea faptelor, se poate admite extrădarea temporară, sub condiția expresă ca persoana extrădată să fie retrimisă statului român de îndată după efectuarea actelor procesuale pentru care s-a admis extrădarea temporară.

Remiterea de obiecte

Art. 48. — (1) La cererea statului solicitant statul român va reține și va remite, în măsura permisă de legea română, obiectele care:

a) pot fi folosite ca elemente doveditoare;

b) provenind din infracțiune, au fost găsite în momentul arestării în posesia persoanei reclamate a fi extrădate ori au fost descoperite ulterior.

(2) Remiterea obiectelor la care se referă alin. (1) se va efectua chiar și în cazul în care extrădarea, care a fost deja admisă, nu ar putea avea loc ca urmare a morții sau evadării persoanei reclamate.

(3) Când obiectele prevăzute la alin. (1) sunt susceptibile să fie sechestrate sau confiscate pe teritoriul statului român solicitat, acesta va putea, în vederea unei proceduri penale în curs la autoritățile sale judiciare, să le păstreze temporar sau să le remită sub condiția restituirii. Se va lua în considerare și dreptul victimei infracțiunii de a obține restituirea rapidă a obiectelor indisponibilizate.

(4) Rămân totuși rezervate drepturile pe care statul român sau terții le-ar fi dobândit asupra acestor obiecte. Dacă asemenea drepturi există, obiectele se vor restitui, la terminarea procesului, cât mai curând cu putință și fără cheltuieli, statului solicitat.

Tranzitul

Art. 49. — (1) Tranzitul prin teritoriul statului român solicitat se va încuviința la cerere, adresată pe calea prevăzută la art. 24 alin. (1), cu condiția să nu fie vorba despre o infracțiune considerată de România ca având un caracter politic ori militar, ținându-se seama de prevederile art. 9 și 10.

(2) Tranzitul unui resortisant român, în înțelesul art. 5 alin. (1) lit. a) și b), va fi refuzat.

(3) Sub rezerva dispozițiilor alin. (4), prezentarea documentelor prevăzute la art. 24 alin. (2) este necesară.

(4) În cazul în care va fi folosită calea aeriană, se vor aplica următoarele dispoziții:

a) când nu este prevăzută o aterizare, statul solicitant va înștiința statul român despre survolul teritoriului României și îi va atesta existența unuia dintre documentele prevăzute la art. 24 alin. (2) lit. a). În caz de aterizare forțată, această notificare va produce efectele cererii de arestare provizorie prevăzute de art. 33, iar statul solicitant va adresa de îndată o cerere formală de tranzit;

b) când este prevăzută o aterizare, statul solicitant va adresa o cerere formală de tranzit.

(5) Tranzitul persoanei extrădate nu se va efectua prin traversarea unui teritoriu unde ar fi motive să se creadă că viața sau libertatea sa ar putea fi amenințată pentru motive legate de rasa, religia, naționalitatea sau opiniile sale politice.

SECȚIUNEA a 2-a**Obligațiile statului român solicitant****Primirea extrădatului**

Art. 50. — Persoana extrădată, adusă în România, va fi de urgență predată, după caz, administrației penitenciare sau autorității judiciare competente, în raport cu genul mandatului de încarcerare. Dacă extrădatul urmează să execute o pedeapsă definitivă, el va fi depus la penitenciar. Dacă extrădatul a fost condamnat în lipsă, el va fi rejudecat la cerere, după procedura prevăzută la art. 19 alin. (1). În caz de urmărire sau de judecată, procedura de drept intern devine aplicabilă. În ceea ce privește arestul preventiv, hotărârea va fi luată de instanța competentă, în raport cu urmărirea sau judecata.

Regula specialității

Art. 51. — (1) Persoana care va fi predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile când:

a) statul român care a predat-o consimte; statul solicitant va prezenta în acest scop o cerere, însoțită de actele prevăzute la art. 24 alin. (2) și de un proces-verbal judiciar în care se consemnează declarațiile extrădatului; acest consimțământ va putea fi dat atunci când infracțiunea pentru care este cerut atrage ea însăși obligația de extrădare potrivit prezentei legi;

b) având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul statului căruia i-a fost predată, ori dacă s-a înapoiat acolo după ce l-a părăsit.

(2) Statul solicitant va putea lua totuși măsurile necesare în vederea, pe de o parte, a unei eventuale trimiteri a persoanei de pe teritoriul său, iar pe de altă parte, a întreruperii prescripției potrivit legislației sale, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.

(3) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana extrădată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea.

Reextrădarea către un alt treilea stat

Art. 52. — În afara cazului prevăzut la art. 51 alin. (1) lit. b), consimțământul statului român este necesar pentru a îngădui statului solicitant să predea unui alt stat persoana care i-a fost predată și care ar fi căutată de către statul terț pentru infracțiuni anterioare predării. Partea română va putea cere prezentarea actelor prevăzute la art. 24 alin. (2).

CAPITOLUL V**Extrădarea aparentă****Crime internaționale grave
Frauda la extrădare**

Art. 53. — Când, în mod excepțional, cererea de predare ar putea să rezulte din acte internaționale speciale, cum sunt statutele tribunalelor penale internaționale, remiterea pentru urmărire și judecată a persoanelor învinuite de săvârșirea unor crime grave se examinează printr-o procedură legală distinctă.

Art. 54. — Predarea unei persoane prin expulzare, readmisie, reconducere la frontieră sau altă măsură de același fel este interzisă ori de câte ori ascunde voința de a se eluda regulile de extrădare.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 55. — La articolul 28¹ din Codul de procedură penală, punctul 1 se completează cu litera e) cu următorul cuprins: „e) cauzele privind extrădarea.”

Art. 56. — Prezenta lege intră în vigoare după 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pe aceeași dată se abrogă Legea nr. 4/1971 privind extrădarea, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 35 din 18 martie 1971, precum și orice alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 4 mai 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 10 mai 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 7 iunie 2001.
Nr. 296.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru promulgarea Legii privind extrădarea**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind extrădarea și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 6 iunie 2001.
Nr. 401.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro